

Kuğu ve Balıkçıl



Jane MEADOW

Kuğu ve Balıkçıl

Jane MEADOW



Kırsalın sessiz bir köşesinde, mavi bir mücevher gibi parıldaayan bir gölet vardı. Uzun sazlar kenarlarında fısıldar, nilüfer yaprakları durgun suyun üzerinde yüzerdi. Her sabah güneş göleti altın rengine boyardı. Burası birçok kuş için huzurlu bir yuvaydı. Aralarında, bembeyaz tüyleri ve yumuşak turuncu gagasıyla zarif bir kuğu olan Serena yaşardı.



Serena, uzun boynu soru işareti gibi kıvrılmış halde göletin üzerinde süzülürdü. Küçük kara gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Sazların yakınında, Henry adında uzun gri bir balıkçıl ince bacakları üzerinde dururdu. Uzun sarı gagası balık yakalamaya hazırdı. Henry ve Serena en iyi arkadaşı. Suyun sığ ve lezzetli su bitkileriyle küçük balıklarla dolu olduğu aynı favori beslenme yerini paylaşırlardı.



Her gün Serena ve Henry özel yerlerinde buluşurlardı. Serena turuncu gagasını daldırıp taze filizleri kemirirdi. Henry heykel gibi hareketsiz durur, sonra balık yakalamak için uzun gagasını hızla uzatırdı. "Burası bütün göletin en iyi yeri," dedi Serena mutlulukla. Henry başını salladı. "Burası bizim küçük cennet köşemiz," diye onayladı. Gölet kenarındaki hayat tatlı ve basitti.



Bir sabah, büyük bir fırtınadan sonra Serena beslenme yerine yüzdü ve durdu. Suyun üzerinde bir yığın dal, çubuk ve yaprak yüzüyor, yolu kapatıyordu. "Olamaz!" diye bağırdı. Henry uçup yanına kondu. "Beslenme yerimiz kapandı," dedi. "Temizlemeliyiz." Serena karışıklığa baktı. "Dalları itmeye çalışalım," dedi.



Serena geniş beyaz kanatlarıyla itti, ama dallar birbirine dolanmıştı. Henry uzun gagasıyla çekti, ama dallar sıkıca tutunmuştu. Tekrar tekrar denediler. "Bu dallar sadece ikimiz için çok ağır," dedi Henry nefes nefese. Serena başını salladı. "Yardıma ihtiyacımız var," dedi. "Ama bize kim yardım edecek?" Henry gölete bakındı. "Diğer kuşlara soralım," dedi. "Çok kanat işi kolaylaştırır."



Serena ve Henry ördeklerin toplandığı sığ uca yüzdü. Pip adında küçük kahverengi-yeşil bir ördek yüze yüze geldi. "Merhaba, Serena! Merhaba, Henry!" diye vakladı. "Ne oldu?" Serena kapanan beslenme yerini anlattı. Pip'in parlak yuvarlak gözleri parladı. "Biz ördekler yardım edebiliriz!" dedi. "Ben ve yavrularım sığ taraftan iteriz. Küçüğüz ama güçlüyüz!"



Pip neşeli bir vaklamayla yavrularını çağırdı. Beş küçük ördek minik kanatlarını çırparak onu izledi. "Dalları kıyıya doğru iteriz," dedi Pip. "Ama diğer taraftan çekecek birine ihtiyacımız var." Henry başını salladı. "Tam da doğru kuşu biliyorum," dedi. "Kaz Greta güçlü ve cesurdur. Kazları yardıma getirebilir." Böylece Henry Greta'yı bulmaya uçtu.



Kaz Greta sazların yanında gri-kahverengi t ylerini temizliyordu. "Greta!" diye seslendi Henry. "Yardıma ihtiyacımız var. Dallar beslenme yerimizi kapatıyor." Greta g   l  turuncu gagasını kaldırdı. "Ben varım!" diye bağırdı. "Kazlar  ekmede iyidir. G   l  gagalarımızı ve sağılam kanatlarımızı getiririz." Kaz arkadaşlarını  ağırdı ve onlar Henry'nin peşinden g  lete d  nd .



Kısa süre sonra kapanan yerin yakınında bir kuş kalabalığı toplandı. Ördekler, kazlar ve hatta küçük serçeler dallara tünedi. Serena başını kaldırdı. "Dinleyin, hepiniz," dedi. "Takım çalışmasına ihtiyacımız var. Pip'in ördekleri sığ taraftan itecek. Greta'nın kazları derin taraftan çekecek. Serçeler, siz küçük çubukları çekebilirsiniz. Henry ve ben size yol göstereceğiz." Kuşlar başlarını salladı, yardıma hazırdı.



Pip ve yavruları sığ tarafa kürek çekti. "İtin!" diye vakladı Pip. Küçük ayakları ve yassı gagalarıyla ittiler. Greta ve kazlar derin tarafta sıraya girdi. "Çekin!" diye bağırdı Greta. Güçlü gagalarıyla dalları yakalayıp çektiler. Serçeler aşağı süzülüp çubukları çekiştirdi. Serena ve Henry herkese yön verdi. Ama dallar hâlâ yerinden kımıldamıyordu. "Birlikte çekmeliyiz!" diye seslendi Serena.



"Üçe kadar sayınca," dedi Henry, "herkes aynı anda çeksin ve itsin." Serena saydı, "Bir... iki... üç!" Ördekler itti, kazlar çekti, serçeler çekiştirdi ve Serena ile Henry var güçleriyle kürek çekti. Yavaşça dallar yerinden kaymaya başladı. "Devam edin!" diye tezahürat yaptı Greta. Son bir büyük çabayla dallar kurtuldu ve kıyıya doğru yüzdü. Su yeniden berraktı!



Kuşlar sevinçle bağırdı ve su sıçrattı. "Başardık!" diye vakladı Pip. "Takım çalışmasına yaşasın!" diye bağırdı Greta. Serena ve Henry birbirine gülümsedi. "Teşekkürler, hepiniz," dedi Serena. "Siz olmasaydınız bunu yapamazdık." Henry ekledi, "Bundan sonra hep birbirimize yardım edelim." Gölet güneş ışığında parıldadı ve kuşlar başarılarını kutladı.



Beslenme yeri yeniden açılmıştı. Serena gagasını daldırıp tatlı su bitkilerini tattı. Henry parlak bir balık yakaladı. "Şimdi daha da lezzetli," dedi, "çünkü birlikte çalıştık." Pip ve yavruları yakınlarda su sıçrattı. Greta ve kazlar mutlulukla bağırdı. Serçeler sazlardan cıvıladı. Gölet neşeli seslerle doluydu.



O akşam kuşlar bir ziyafet için toplandı. Hikâyeler paylaşıp güldüler. Serena arkadaşlarına bakındı. "Göletimiz özel, çünkü hepimiz burada birlikteyiz," dedi. "Her birimiz farklıyız, ama birlikte güçlüyüz." Henry başını salladı. "Dostluk ve takım çalışması göletimizi hepimiz için mutlu bir yuva yapıyor."



O günden sonra, ne zaman bir sorun çıksa, kuşlar birlikte çalıştı. Bir kütük dereyi kapatırsa, temizlediler. Bir yuva düşerse, yeniden yaptılar. Serena ve Henry arkadaşlarına güvenebileceklerini biliyordu. Arkadaşları da Serena ve Henry'ye güvenebileceklerini biliyordu. Gölet neşe ve işbirliği yeri olarak kaldı.



Güneş huzurlu göletin üzerinde battı, suyu pembe ve turuncuya boyadı. Serena ve Henry yan yana süzülüp yıldızların belirişini izledi. "Ne güzel bir gün," dedi Serena. "Birlikte çalıştığımızda her gün güzeldir," diye yanıtladı Henry. Ve arkadaşlarla çevrili gölet, gerçekten de tüm kuşlar için mutlu bir yuvaydı.